

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Kala (przewodniczący)
SSN Tomasz Artymiuk
SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Gajewska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w sprawie **K. I.**

skazanego z art. 222 § 1 k.k., art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,
art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 maja 2024 r.

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść skazanego
od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowie
z dnia 13 marca 2023 r., sygn. akt II K 2092/22

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej braku
rozstrzygnięcia o środku karnym i sprawę w tym zakresie
przekazuje Sądowi Rejonowemu w Tarnowie do ponownego
rozpoznania.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

K. I. został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Tarnowie z dnia 13 marca 2023 r., sygn. akt II K 2092/22, za czyn z art. 222 § 1 k.k., za który wymierzono karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 zł każda, występki z art. 62 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 zł każda, występki z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzono karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 zł każda oraz występki z art. 202 § 4a k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., za który wymierzono karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 24 godzin miesięcznie. Kary jednostkowe grzywnien połączono węzłem kary łącznej w wymiarze 200 stawek dziennych po 20 zł każda. Ponadto, rozstrzygnięto o przepadku oraz zniszczeniu dowodów rzeczowych w sprawie, a także zaliczono skazanemu na poczet kary ograniczenia wolności okres zatrzymania w sprawie.

Wyrok powyższy nie został zaskarżony przez żadną ze stron, zyskując prawomocność z dniem 21 marca 2023 r.

Kasację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Generalny, zaskarżając go w części niezawierającej orzeczenia o środka karnym z art. 41 § 1a zd. 2 k.k. (obecnie art. 41 § 1a pkt 2 k.k.), na niekorzyść skazanego K.I., zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 41 § 1a zdanie drugie k.k., polegające na zaniechaniu orzeczenia wobec oskarżonego K. I. jako sprawcy, któremu przypisano odpowiedzialność karną za – popełnione w warunkach art. 91 § 1 k.k. – dwa występkę z art. 202 § 4a k.k., środka karnego w postaci zakazu zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów lub działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub opieką nad nimi, w sytuacji gdy z treści art. 41 § 1a k.k. zdanie drugie – w brzmieniu obowiązującym zarówno w dacie popełnienia czynu, jak i orzekania – wynikało, że w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego, orzeczenie tego środka karnego na czas określony albo dożywotnio jest obligatoryjne”.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Tarnowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, stąd jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Podniesione w kasacji uchybienie, polegające na rażącym i mającym istotny wpływ na treść orzeczenia naruszeniu przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 41 § 1a zd. drugie k.k., znajduje potwierdzenie w treści zaskarżonego wyroku, którym nie orzeczono wobec skazanego K. I. obligatoryjnego w tej sprawie środka karnego.

Zgodnie z art. 41 § 1a zd. drugie k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 października 2017 r. do 1 października 2023 r., a zatem zarówno w dacie popełnienia przez K. I. czynów z art. 202 § 4a k.k., jak i w dacie wyrokowania przez Sąd Rejonowy w Tarnowie: *„sąd orzeka zakaz zajmowania wszelkich lub określonych stanowisk, wykonywania wszelkich lub określonych zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na czas określony albo dożywotnio w razie skazania za przestępstwo przeciwko wolności seksualnej lub obyczajności na szkodę małoletniego”*. Czynny przypisane K. I. , kwalifikowane z art. 202 § 4a k.k. w warunkach czynu ciągłego z art. 91 § 1 k.k., należą do kategorii przestępstw objętych powyższą regulacją. Czynny te ujęte są bowiem w rozdziale XXV Kodeksu karnego: Przestępstwa przeciwko wolności seksualnej i obyczajności. Dlatego orzeczenie określonego w art. 41 § 1a k.k. środka karnego było wobec skazanego w przedmiotowej sprawie obligatoryjne. Podkreślenia przy tym wymaga, że przepis o takiej samej treści normatywnej obowiązuje nadal – obecnie w ramach art. 41 § 1a pkt 2 k.k., a jego orzeczenie nie było i nie jest warunkowane żadnymi dodatkowymi przesłankami o charakterze ocennym.

W rezultacie, wyrok w zaskarżonej części zapadł z rażącym naruszeniem przepisu prawa materialnego – art. 41 § 1a k.k., co miało istotny wpływ na jego treść, a to z kolei skutkowało musiało uchyleniem zaskarżonego wyroku w części, w jakiej

nie zawiera on rozstrzygnięcia o wskazanym środku karnym i przekazaniem sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Po ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy w Tarnowie orzeknie względem K. I. środek karny w granicach przewidzianych treścią art. 41 § 1a k.k.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[ms]

Tomasz Artymiuk

Dariusz Kala

Paweł Wiliński